

ÖNSÖZ

KAPİTAL'İN ikinci cildini basılabilecek duruma getirmek ve bunu, bir yandan birbiriyle bağıntılı ve elden geldiğince tam bir yapıt haline gelecek, öte yandan da, editörünün değil, tamamıyla yazarının yapıtını temsil edecek biçimde yapmak kolay bir görev değildi. Üzerinde çalışılmış bulunan eldeki metinlerin çoğunlukla parça parça bulunması bu görevi daha da güçleştiriyordu. Olsa olsa tek bir elyazması (n° IV) baştan sona düzeltilmiş ve basıma hazır hale getirilmişti. Ama büyük bir kısmı, daha sonraki düzeltme ile, bütününe işe yaramaz hale gelmişti. Öz olarak büyük bir bölümü bütünüyle işlendiği halde, malzemenin çoğu anlatım bakımından son biçimini almamıştı. Dil, Marx'ın özet çıkartırken kullandığı dildi: çoğu kez İngilizce ve Fransızca teknik terimlerin ya da İngilizce tüm cümlelerin ve hatta sayfaların serpiştirildiği alaylı kaba deyimleri ve tümcecikleri içeren konuşma diliyle dolu özensiz bir üslup. Düşünceler, yazarın kafasında geliştiği gibi kâğıda dökülmüş. Tez'in bazı kısımları tam olarak incelenmiş, aynı önemdeki diğerlerine yalnızca değinilmiş. Örnekler bakımından olgulara dayanan malzeme toplanmış sayılabilir, ama pek az düzenlenmiş, daha da az işlenmiş. Bölüm sonlarında, yazarın bir sonraki bölüme geçme telaşı içerisinde çoğu kez, burada konunun daha fazla geliştirilmesinin tamamlanmadan bırakıldığı belirtilerek, yalnızca birkaç kopuk tümce bulunmakta. Ve son olarak, bazan yazarın kendisinin bi-

le çözmeyi başaramadığı ünlü elyazısı.

Ben, ancak Marx'ın kendisinin değiştirebileceği yerlerde üslubu değiştirerek, ve ancak yapılmasında mutlak zorunluluk bulunan ve üstelik de, anlamın hiç kuşkuya yer vermeyecek kadar açık olduğu yerlerde, araya açıklayıcı tümceler ya da bağlayıcı ifadeler katarak, bu elyazmalarını elden geldiğince harfi harfine tekrar ortaya koymakla yetindim. Yorumlanmasında en ufak kuşkuya yer veren tümcelerin, sözcüğü sözcüğüne aktarılması yeğlendi. Yeni bir biçime soktuğum ya da sözcükler eklediğim yerler, basılı olarak ancak on sayfa kadar tutar ve yalnızca biçimle ilgilidir.

Marx'ın, ikinci cilt için bıraktığı elyazması-malzemenin yalnızca sayımı bile, büyük iktisadi buluşlarını, bunları bastırmadan önce en ince noktalarına kadar geliştirmede gösterdiği eşi bulunmaz özeni ve sıkı özeleştiriyi tanıtlamaktadır. Bu özeleştiriyi, konunun sunuşunu, öz olarak olduğu kadar biçim olarak da, ardı arkası gelmeyen bir incelemenin sonucu durmadan genişleyen ufku uyarlamasına pek seyrek izin vermiştir. Sözü edilen malzeme şunları içermektedir:

Birincisi, 1861 Ağustos ile 1863 Haziran arasında yazılan 23 defterde 1.472 *quarto** sayfayı içeren *Zur Kritik der Politischen Oekonomie*** başlıklı bir elyazması. Bu, ilk kısmı 1859'da Berlin'de çıkan aynı başlığı taşıyan bir yapıtın devamıdır. Bu, 1-220. sayfalarda (Defter I-V) ve gene 1.159-1.472. sayfalarda (Defter XIX-XXIII), *Kapital*'in birinci cildinde incelenen konular arasından, paranın sermayeye dönüşmesinden sonuna kadar olan konuları ele almaktadır ve bunun eldeki ilk taslağıdır. 973-1.158. sayfalar (Defter XVI-XVIII), sermaye ve kârı, kâr oranını, tüccar sermayesini ve parasermayeyi, yani daha sonra, üçüncü cilt için elyazmasında geliştirilen konuları ele almaktadır. İkinci ciltte ele alınan temalar ile, daha sonra üçüncü ciltte ele alınanların pek çoğu henüz ayrı ayrı düzenlenmemiştir. Bunlar, geçerken, daha doğrusu, elyazmasının esas gövdesini oluşturan kesimde, yani "Artı-Değer Teorileri" başlıklı 220-972. sayfalarda (Defter VI-XV) ele alınmışlardır. Bu kesim, ekonomi politığın esasının ve özünün, artı-değer teorisinin ayrıntılı bir eleştirel tarihini içermektedir ve buna paralel olarak, kendisinden öncekilere karşı polemiklerde, ikinci ve üçüncü ciltler için elyazmalarında ayrı ayrı ve kendi mantıki bağıntıları içerisinde incelenen noktaların çoğunu geliştirmektedir. İkinci ve üçüncü cildin kapsadığı pek çok sayıda pasajı dışarda bırakarak bu elyazmasının eleştirel kısmını *Kapital*'in dördüncü cildi olarak yayınlamayı düşünüyorum.*** Değerli olmakla birlikte bu elyazmasından, bu ikin-

* Çift-yaprak dosya kâğıdı.—ç.

** Bundan böyle *Zur Kritik* diye anılacaktır. — Ed.

*** Ölüm, Engels'in, *Artı-Değer Teorileri*'ni, *Kapital*'in dördüncü cildi olarak yayınlamasına engel oldu. 1905-10'da Kautsky, yapıtın, aslından bazı keyfi sapmaları, yer değiştirmeleri, atlamaları içeren Almanca bir baskısını çıkardı. *Artı-Değer Teorileri*'nin ilk aslına uygun baskısı Sovyet Komünist Partisi Merkez Ko-

ci cildin baskısında pek az yararlanılabildi.

Kronolojik olarak bunu izleyen elyazması, üçüncü cilde ait olmaktadır. Bunun, hiç değilse büyük bir kısmı 1864 ve 1865'te yazılmıştır. Ancak bu elyazmasının, temel kısımlarının tamamlanmasından sonradır ki, Marx, 1867'de yayınlanan birinci cildi geliştirmeye girişmiştir. Şimdi, üçüncü cildin bu elyazmasını basıma hazırlamakla uğraşmaktayım.

Bunu izleyen döneme —birinci cildin yayınından sonra— ikinci cilt için, Marx'ın kendisinin I-IV şeklinde numaraladığı, dört çift-yapraklı bir elyazması derlemesi tekabül etmektedir. Tahminen 1865 ya da 1867'de yazılan elyazması I (150 sayfa), şimdiki II. cildin, ilk ayrı ama biraz dağınık olarak geliştirilmiş biçimidir. Burada da yararlanacak bir şey yoktu. Elyazması III, kısmen, çoğu ikinci cildin birinci kısmı ile ilgili Marx'ın özetlerini içeren defterlerine yapılan iletmelerin ve bu defterlerden yapılan alıntılarının bir derlemesi olup, kısmen de, belli noktaların işlenmesi, özellikle Adam Smith'in, sabit ve döner sermaye ile kârın kaynağı konusundaki önermelerinin bir eleştirisidir; ayrıca, üçüncü cilde ait bulunan, artı-değer oranının kâr oranı ile bağıntısının bir serimidir. İkinci ve üçüncü ciltler için işlenmiş metinler, daha sonraki düzeltmelerle geçersiz hale gelirken ve bunların büyük bir kısmı atılmak durumunda kalırken, bu iletmelerden de derlenebilecek pek az yeni bir şey vardı.

Elyazması IV, ikinci cildin birinci kısmı ile, ikinci kısmın ilk bölümlerinin baskıya hazır bir geliştirmesidir ve gerekli olan yerlerde yararlanılmıştır. Bu elyazması, Elyazması II'den daha önce yazıldığı anlaşıldığı halde, biçim olarak daha fazla tamamlanmış olduğu için, bu kitabın buna uygun düşen kısımlarında yararlı biçimde kullanılabilmektedir. Elyazması II'den birkaç eklenti yapmak yeterliydi. Elyazması II, ikinci cildin bir dereceye kadar tamamlanmış tek biçimidir ve 1870'ten itibaren yazılmaya başlanmıştır. Birazdan sözünü edeceğim son basıma ilişkin notlar, açıkça şunu söyler: "Metnin ikinci geliştirilmiş biçimi esas alınmalıdır."

Esas olarak Marx'ın sağlık durumunun iyi olmaması nedeniyle 1870'ten sonra, araya bir başka aralık daha girmişti. Marx, bu zamanını, alışageldiği gibi, tarımbilim, Amerika'da ve özellikle Rusya'da kırsal ilişkiler, para piyasası ve bankacılık ve, ensonu, jeoloji ve fizyoloji gibi doğa bilimlerini incelemekle geçirdi. Bu döneme iliş-

mitesi Marksizm-Leninizm Enstitüsü tarafından 1954-61 yıllarında Rusça olarak yayınlandı. Çevirideki birkaç zorunlu düzeltme ve kitabın yardımcı malzemelerine eklemeler ile bu yapıt, Marx ve Engels *Toplu Yapıtları'nın* (Moskova, 1962-64) ikinci Rusça baskısının 26. cildinin üç kısmını oluşturmaktadır. 1956-62'de, 1954-61 Rusça baskısı esas alınarak Almanca bir baskı Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde yayınlandı. *Artı-Değer Teorileri'nin*, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde, Marx, Engels *Werke'nin* 26. cildi olarak üç kitap halinde, yeni bir baskısı üzerinde çalışmalar yapılmıştır. Moskova'daki Progress Publishers, kitabın tamamının İngilizce bir baskısını yayınlamış bulunmaktadır. —Ed.

kin metin aktarmalarını içeren pek çok not defterinde, bunlardan ayrı olarak matematik çalışmaları da dikkati çekecek ölçüde yer alır. 1877 yılı başında, esas çalışmasını tekrar ele alabilecek kadar iyileşmişti. Başlangıcı Elyazması V (56 çift-yaprak) olan, ikinci cildin yeni bir geliştirmesinin temeli olma amacını taşıyan ve yukarda sözü edilen 1877 Martının sonuna kadar uzanan dört elyazmasından iletmeler ve notlar vardır. Bu, ilk dört bölümü içermektedir ve henüz pek az işlenmiştir. Temel noktalar dipnotlarda ele alınmıştır. Malzeme, ayıklanmaktan çok biraraya getirilmiştir, ama bu, birinci kısmın en önemli kesiminin sonuncu ve tam serimidir.

Bundan, baskıya hazır bir elyazması hazırlamak için ilk girişim, yalnızca 17 *quarto* sayfayı, yani birinci bölümün büyük bir kısmını kapsayan Elyazması VI'da (1877 Ekiminden sonra ve 1878 Temmuzundan önce) yapılmıştır. İkinci ve son bir girişim, yalnız 7 çift-yapraklı sayfayı tutan Elyazması VI'da, "2 Temmuz 1878"de yapılmıştı.

Bu sıralarda öyle görünüyor ki, Marx, sağlık durumunda esaslı bir değişiklik olmadığı takdirde, ikinci ve üçüncü ciltlerin işlenmesini kendisi için tatmin edici bir şekilde hiçbir zaman bitiremeyeceğini anlamıştı. Gerçekten de, elyazmaları, V-VIII, kötüleşen sağlık durumuna karşı yoğun bir savaşımın izlerini sık sık açığa vurmaktadır. Birinci kısmın en zor parçası Elyazması V üzerinde yeniden çalışılmıştı. Birinci kısmın geriye kalanı ile, onyedinci bölüm dışında ikinci kısmın tamamı büyük teorik güçlükler çıkarmamıştır. Ama toplumsal sermayenin yeniden-üretimi ve dolaşımı ile ilgili üçüncü kısım, ona pek çok değişiklik gerektiriyor gibi görünmüştü; çünkü, Elyazması II, ilkin yeniden-üretimi, buna aracılık eden para dolaşımını hesaba katmaksızın ele almış ve sonra aynı sorunu, para dolaşımını hesaba katarak tekrar incelemişti. Bunun ayıklanması ve bu kısmın tamamının, yazarın genişlemiş ufkuna uygun düşecek biçimde yeniden kurulması gerekiyordu. Elyazması VIII, yalnız 70 *quarto* sayfayı içeren bir defter, işte böyle meydana gelmiş oldu. Ne var ki, Marx'ın bu kadarcık bir alana sıkıştırmayı başardığı çok sayıda konu, bu elyazması ile, Elyazması II'den katılan parçalar dışta bırakıldıktan sonra basılmış şekildeki üçüncü kısım ile karşılaştırıldığında açıkça görülmektedir.

Bu elyazması da, gene, konunun sırf bir hazırlık niteliğinde ele alınmasıdır ve esas amacı, Elyazması II'ye üzerinde yeni olarak söylenecek bir şey bulunmayan ve dikkate alınmamış olan noktalara oranla daha yeni olarak kazanılmış bulunan bakış açılarını sağlamlaştırmak ve geliştirmektir. Üçüncü kısım ile azçok ilişkili bulunan, ikinci kısmın onyedinci bölümünün önemli bir kesimi bir kez daha yeniden yazılmış ve genişletilmiştir. Mantık sıralanışı sık sık kesintiye uğramakta, özellikle sonuçta, konunun ele alınmasında yer yer boşluklar bulunmaktadır ve çok bölük pörçüktür. Ne var ki, bu konuda Marx'ın söylemek istediği şey, burada, şu ya da bu biçim-

de söylenmiştir.

İşte, Marx'ın ölümünden kısa bir süre önce kızı Eleanor'a belirttiği gibi, ortaya "bir şey çıkartmam" beklenen ikinci cilde ait malzeme bu. Bu görevi ben, en dar anlamında yorumladım. Mümkün olan her yerde, işimi, yalnız, eldeki değişik metinler arasından bir seçme ile sınırladım. Çalışmamı, daima, daha öncekiler ile karşılaştırarak, mevcut en son düzeltilmiş elyazmasına dayandırdım. Yalnız birinci ve üçüncü kısımlar bazı gerçek güçlükler, yani sırf teknik nitelikte olmasının ötesinde güçlükler gösterdi ve bunlar gerçekten de oldukça fazlaydı. Bunları, yalnız ve yalnız, yazarın anlayışı içerisinde çözmeye çalıştım.

Metindeki alıntılarını, bunlar olguları doğrulamak için aktarılmış olduklarında ya da Smith'ten alınan pasajlarda olduğu gibi, konuya derinlemesine girmek isteyen herkesin özgün metni elde edebileceği durumdaysa çevirdim. Bu, yalnız, onuncu bölümde olanaksızdı, çünkü burada eleştirilen, İngilizce metnin kendisiydi.

Birinci ciltten yapılan alıntılarda sayfalar, Marx hayatta iken son çıkan ikinci baskıya göre gösterilmiştir.

Üçüncü cilt için, *Zur Kritik*'in elyazması biçimindeki ilk işlenmesi, Elyazması III'ün yukarıda sözü edilen kısımları, çeşitli not defterlerine serpiştirilmiş, rasgele birkaç kısa not dışında yalnız şu malzemeler bulunmaktadır: Aşağı yukarı ikinci cildin Elyazması II kadar tam bir biçimde yazılmış bulunan ve yukarıda değinilen 1864-65 tarihli çift-yapraklı elyazması; ayrıca 1875 tarihli bir defter: konuyu matematik olarak (denklemler halinde) ele alan Artı-Değer Oranının Kâr Oranıyla Bağlantısı. Bu cildin basıma hazırlanması hızla ilerlemekte. Şimdiye değin görebildiğim kadarıyla, birkaç ama çok önemli kesim dışında, bu, esas olarak teknik güçlükler gösterecektir.

Marx'a karşı önce ancak şurada burada fısıltı halinde, daha sonraları, ölümünden sonra ise, Alman Kürsü ve Devlet Sosyalistleri ve onların yarıdakçıları tarafından, tanıtlanmış bir olgu olarak ilan edilen bir suçlamayı çürütmek için burayı uygun bir yer olarak görüyorum. Marx'ın Rodbertus'un yapıtından çalıntı yaptığı öne sürülüyor. Bir başka yerde bu konuda hemen söylenmesi gerekeni zaten söyledim¹ ama şimdiye değin kesin bir kanıt öne sürme olanaklarını bulamadım.

Bildiğim kadarıyla bu suçlama, ilk kez, R. Meyer'in *Emancipationskampf des vierten Standes*'inde (s.43) yapılmıştı: "Marx'ın, eleştirisinin büyük bir kısmını, bu yayınlardan derlemiş olduğu *tanıtla-*

¹ Karl Marx'ın *Das Elend der Philosophie. Antwort auf Proudhon's Philosophie des Elends*, adlı yapıtının önsözünde. Deutsch von F. Bernstein und K. Kautsky, Stuttgart 1885. [K. Marx, *Felsefenin Sefaleti*, Sol Yayınları, Ankara 1979, s. 7-25.]

nabilir" — Rodbertus'un otuzların son yarısına ait yapıtları kastediliyor. Daha başka kanıt öne sürülene kadar, bu sava ait "bütün kanıtın", bunun böyle olduğu konusunda Rodbertus'un, Herr Meyer'e güvence vermesinden ibaret bulunduğunu pekâlâ varsayabilirim.

1879'da Rodbertus bizzat sahnede görünüyor ve yapıtı *Zur Erkenntniss unsrer staatswirtschaftlichen Zustände*, 1842, ile ilgili olarak J. Zeller'e şunları yazıyor (*Zeitschrift für die gesamte Staatswissenschaft*, Tübingen 1879, s.219):*

"Göreceksiniz ki, bu" (orda geliştirilen düşünce çizgisi), "benim adımları anmaksızın Marx tarafından ... pek güzel kullanılmıştır." Rodbertus'un yapıtlarının, ölümünden sonraki yayıncısı Th. Kozak, bu imayı, daha fazla merasime gerek görmeksizin yineliyor. (*Das Kapital* von Rodbertus, Berlin 1884, Einleitung, s. XV.)

Son olarak, R. Meyer tarafından 1881'de yayınlanan *Briefe und Sozialpolitische Aufsätze von D. Rodbertus-Jagetzow*'da, Rodbertus, düpedüz şöyle diyor: "Bugün, hiç adım anılmaksızın, Schäffle ve Marx tarafından *soyulmuş* olduğumu görüyorum." (Mektup n° 60, s.134.) Ve bir başka yerde Rodbertus'un iddiası daha kesin bir biçim almakta: "Üçüncü toplumsal mektubumda ben, *özünde Marx'la aynı biçimde*, ama daha kısa ve daha açık biçimde, kapitalistin *artı-değerinin kaynağının* ne olduğunu göstermiş bulunuyorum." (Mektup n° 48, s.111.)

Marx, hiçbir zaman bu çalıntı suçlamaları konusunda herhangi birşey işitmemişti. *Emancipationskampf*'ın Marx'a ait nüshasında, yalnız Enternasyonal ile ilgili kısım kesilip açılmıştı. Geri kalan sayfalar onun ölümünden sonra tarafımdan kesilene kadar açılmamış durumdaydı. Tübingen *Zeitschrift*'e hiç bakmamıştı. R. Meyer'e yazmış olduğu *Briefe* vb. aynı şekilde, onun için meçhul kalmıştı ve ben de "soygun" ile ilgili bu pasajdan, Dr. Meyer'in bizzat kendisi lütfedip de 1884'te dikkatimi çekene kadar habersizdim. Bununla birlikte, Marx'ın 48 nolu mektuptan haberi vardı. Dr. Meyer, bunun aslını, Marx'ın en küçük kızına sunma inceliğini göstermişti. Kendisine yöneltilen eleştirilerin Rodbertus'ta aranması konusundaki gizemli fısıltıların bazıları Marx'ın kulağına ulaştığında, bizzat Rodbertus tarafından ileri sürülen iddialar konusunda ensonu ilk elden bilgi edindiğini söyleyerek bana bu mektubu gösterdi; eğer Rodbertus'un bütün iddiası bu idiye, Marx'ın buna hiçbir itirazı yoktu ve Rodbertus'un kendi açıklamasının daha kısa ve açık olduğunu kabul ederek bunun zevkini çıkarmasına pekâlâ gözyumabilirdi. Gerçekte Marx, Rodbertus'un bu mektubu ile konuyu kapamış saydı.

Bunu rahatlıkla yapabilirdi, çünkü, kendi Ekonomi Politığın Eleştirisinin yalnız anahatları bakımından değil, daha önemli ay-

* Rodbertus 1875'te öldü. Engels'in sözünü ettiği Zeller'e mektubu 1879'da yayınlandı. —Ed.

rıntıları ile de tamamlanmış olduğu 1859 dolaylarına kadar, Rodbertus'un yazınsal faaliyetleri konusunda en ufak bir bilgisi olmadığını ben kesinlikle biliyorum. Marx, ekonomi incelemelerine, büyük İngiliz ve Fransızlardan yola çıkarak, 1843'te Paris'te başladı. Alman iktisatçılarından yalnız Rau ve List'i biliyordu ve daha fazlasını da bilmek istemiyordu. Ne Marx, ne de ben, Berlin temsilcisi olarak yaptığı konuşmaları ve bakan olarak faaliyetlerini, 1848'de, *Neue Rheinische Zeitung*'da* eleştirmek zorunda kalana kadar, Rodbertus'un varlığı konusunda tek sözcük duymuş değildik. Her ikimiz de o kadar cahildik ki, böyle birdenbire bakan olan bu Rodbertus'un kim olduğunu Ren milletvekillerine sormak zorunda kalmıştık. Ne var ki, bu milletvekilleri de, bize, Rodbertus'un iktisadi yazıları konusunda hiçbir şey söyleyememişlerdi. Öte yandan, Marx'ın o sırada, "kapitalistin artı-değerinin" yalnız nereden değil *nasıl* meydana geldiğini Rodbertus'un yardımı olmaksızın da pekâlâ bildiğini, ona ait *Felsefenin Sefaleti*, 1847,** ile, aynı yıl Brüksel'de verdiği ve 1849'da *Neue Rheinische Zeitung*'un 264-69. sayısında yayınlanan ücretli emek ve sermaye konusundaki konferansları da tanıtlamaktadır.*** Ancak 1859'da Lassalle'ın aracılığıyla ki, Marx, Rodbertus adında bir iktisatçının varlığından haberdar oldu ve bunun üzerine, British Museum'da "üçüncü toplumsal mektubu" aradı.

Gerçek durum işte böyleydi. Ve şimdi Marx'ın Rodbertus'u "soymakla" suçlandığı şeyin içeriğinin ne olduğuna bir gözatalım. Rodbertus diyor ki: "Üçüncü toplumsal mektubumda ben, Marx'la aynı biçimde, ama daha kısa ve açıkça, kapitalistin artı-değerinin kaynağının ne olduğunu göstermişim." Demek ki, sorunun özü bu: artı-değer teorisi. Ve, Marx'ta, Rodbertus'un, kendi malı diye iddia edebileceği başka ne olabileceğini söylemek gerçekten güç olurdu. Böylece Rodbertus, burada, artı-değer teorisinin gerçek yaratıcısının kendisi olduğunu ve Marx'ın bunu kendisinden çalmış olduğunu ilan ediyor.

Bakalım üçüncü toplumsal mektup, artı-değerin kökeni konusunda ne diyor? Yalnızca şunu: Toprak rantı ile kârı biraraya koyan kendisine ait "rant" terimi, bir metanın değerine bir "değer katılmasından" doğmayıp, "ücretlerden bir değer indiriminden doğmaktadır; bir başka deyişle, çünkü ücretler, ürünün değerinin ancak bir kısmını temsil eder", ve eğer emek yeter derecede üretken ise, ücret-

* *Neue Rheinische Zeitung. Organ der Demokratie.* — Marx'ın yöneticiliği altında 1 Haziran 1848'den 19 Mayıs 1849'a kadar Köln'de yayınlanan günlük bir gazete. Çıkarıcıları arasında Friedrich Engels, Wilhelm Wolff, Georg Weerth, Ferdinand Wolff, Ernst Bronke, Ferdinand Freiligrath ve Heinrich Bürgers bulunmaktaydı. Gazetenin yayını Marx ve ötekilerin Prusya hükümeti tarafından cezalandırılması yüzünden son buldu. —Ed.

** Karl Marx, *Felsefenin Sefaleti*, Sol Yayınları, Ankara 1979. —Ed.

*** Karl Marx, *Ücretli Emek ve Sermaye — Ücret, Fiyat ve Kâr*, Sol Yayınları, Ankara 1992. —Ed.

lerin, "bu değerden, sermayenin yerine konması (!) ve rant için yeter miktarda kalması amacıyla, emeğin ürününün, doğal değişim-değerine eşit olması"* gerekmez. Ne var ki, bize, burada, bir ürünün "sermayenin yerine konması" için, dolayısıyla, hammaddelerin, araç ve gereçlerin aşınma ve yıpranmasının yerine konması için geriye hiçbir şey bırakmayan bir ürünün "doğal değişim-değerinin" ne tür şey olduğu konusunda hiç bilgi verilmiyor.

Rodbertus'un bu görkemli buluşunun Marx üzerinde ne gibi bir izlenim yarattığını söyleyebilecek durumda olmamız bizim için büyük bir talih. *Zur Kritik*'in elyazmasında, defter X, s.445 ve devamında şunu buluyoruz: "Konu-Dışı. Herr Rodbertus. Yeni Bir Toprak Rantı Teorisi." Bu, Marx'ın, üçüncü toplumsal mektuba baktığı biricik görüş açısidir. Rodbertusçu artı-değer teorisi genellikle şu alaycı ifade ile bir yana itiliyor: "Bay Rodbertus, önce toprak mülkiyeti ile sermaye mülkiyetinin birbirinden ayrılmamış bulunduğu bir ülkedeki durumu tahlil ediyor ve sonra da rantın (bununla o tüm artı-değeri kast ediyor), yalnızca ödenmeyen emeğe ya da içerisinde bu emeğin ifade edildiği ürünlerin niceliğine eşit olduğu şeklindeki önemli sonuca ulaşıyor."**

Kapitalist insan, birkaç yüzyıldır artı-değer üretmekte ve yavaş yavaş bu artı-değerin kökeni üzerinde kafa yorma noktasına ulaşmış bulunmaktadır. İlk öne sürülen görüş, doğrudan doğruya ticari uygulamadan gelişmiştir: artı-değer, ürünün değerine yapılan bir ekten doğar. Bu düşünce merkantilistler arasında geçerliydi. Ama James Steuart, daha o zaman, bu durumda, birinin kazanacağı şeyi bir başkasının zorunlu olarak kaybedeceğini kavramıştı. Ne var ki, bu görüş, gene de, özellikle sosyalistler arasında olmak üzere, uzun süre devam etti. Ama klasik bilimden Adam Smith tarafından sürülüp atıldı.

Wealth of Nations ("Ulusların Zenginliği"), c.I, Bölüm VI'da şöyle diyor: "Belli kimselerin elinde sermaye (*stock*) birikir birikmez, bunlardan bazıları, bunu, doğal olarak gayretli kimseleri işe koşmakta kullanacaklar ve bunların işlerini ya da *bunların emeklerinin maddelere kattığı şeyi* satmak suretiyle bir *kâr* elde etmek için bu insanlara malzemeler ve geçim araçları sağlayacaklardır. ... İşçilerin *maddelere kattığı değer*, demek ki, bu durumda, *iki kısma* ayrışır; bunlardan birisi *işçilerin ücretlerini* karşılar, diğeri, bunların *işvereninin*, tüm malzeme stoku ve yatırmış olduğu ücretler üzerinden elde ettiği *kârlarını* karşılar."*** Ve biraz ileride şöyle di-

* Rodbertus-Jagetzow, Karl, *Soziale Briefe an von Kirchmann, Dritter Brief: Widerlegung der Ricardoschen Lehre von der Grundrente und Begründung einer neuen Rententheorie*, Berlin 1851, s. 87. —Ed.

** K. Marx, *Theorien über den Mehrwert* (Vierter Band des *Kapitals*), 2. Teil, Berlin 1959, s. 7-8. —Ed.

*** A. Smith, *An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations*, London 1843, Vol. I, s. 131-32. —Ed.

yor: "Herhangi bir ülkenin toprağının hepsi özel mülkiyet haline gelir gelmez, toprak sahipleri, diğer bütün insanlar gibi, ekmedikleri şeyi biçmeyi pek severler ve toprağın doğal ürünü için bile bir rant talep ederler. ..." Emekçi "kendi *emeğinin* derlediği ya da ürettiği şeyin *bir kısmını* toprak sahibine *vermek* zorundadır. Bu kısım ya da aynı şey demek olan bu kısmın fiyatı *toprak rantını* oluşturur."*

Marx, bu pasaj üzerinde, yukarıda sözü edilen elyazması *Zur Kritik, etc.*, s.253'te şu yorumda bulunur:

"Böylece Adam Smith *artı-değeri* —yani, artı-emeği, ödenmiş emeğin, ücretler şeklinde eşdeğerini almış olan emeğin üzerinde, harcanmış ve meta içerisinde gerçekleştirilmiş emeğin fazlasını— *genel kategori* olarak anlıyor ve, dar anlamı ile kâr ve toprak rantı, bu genel kategorinin yalnızca dalları oluyor."**

Adam Smith ayrıca şöyle diyor (c. I, Böl VIII): "Toprak özel mülkiyet haline gelir gelmez, toprak sahibi, emekçinin, topraktan yetiştirdiği ya da derlediği ürünün hemen hemen tümünden bir pay talep eder. Onun rantı, *toprakta kullanılan emeğin ürününden ilk indirimi* oluşturur. Toprağı işleyen kimse, hasadı kaldırırsa dek kendisini geçindirecek araçlara pek ender olarak sahiptir. Geçimi, genel olarak, kendisini çalıştıran ve onun emeğinin ürününde pay sahibi olmadıkça ya da kendisine ait sermayesi (*stock*) bir kâr ile birlikte yerine konulmadıkça bu emekçiyi çalıştırmakta bir çıkarı bulunmayan bir patronun, bir çiftçinin stokundan avans olarak sağlanmıştır. Bu kâr, toprakta kullanılan emeğin ürününden *ikinci bir indirimdir*. Hemen hemen öteki bütün emek ürünleri de, benzer kâr indirimine uğrarlar. Bütün zanaat ve manüfaktürlerde, işçilerin büyük bir kısmı, kendilerine iş malzemelerini ve bu iş tamamlanana kadar ücretlerini ve bakımlarını avans verecek bir patronun gereksinmesi içerisinde dirler. O, *bunların emeklerinin ürünü*nü, ya da bu emeğin, üzerinde çalıştığı malzemeye kattığı değeri *paylaşır*, ve bu pay onun kârını oluşturur."***

Marx'ın yorumu (Elyazması, s.256): "Bu nedenle, Adam Smith, burada, açık bir dille, sermaye üzerindeki rant ve kârı, salt işçinin ürününden ya da, onun tarafından malzemeye eklenen emek miktarına eşit olan, ürünün değerinden *indirimler* olarak tanımlıyor. Bu indirim, ne var ki, Adam Smith'in kendisinin de daha önce açıkladığı gibi, emeğin ancak, işçinin, yalnız kendi ücretlerini ödeyen ya da yalnız ücretleri için bir eşdeğer sağlayan emek niceliğinin üzerinde, malzemeye eklediği kısmından, yani artı-emekten, emeğinin ödenmeyen kısmından ibaret olabilir."****

Demek ki, Adam Smith bile, "kapitalistin artı-değerinin kayna-

* *ibid.*, s. 134. —Ed.

** Karl Marx, *Theories of Surplus-Value* (Volume IV of *Capital*), Moscow 1963. Kısım I, s. 80-81. —Ed.

*** A. Smith, *An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations*, London 1843, Vol. I, s. 172-73. —Ed.

ğını" ve üstelik toprak sahibininin kaynağını da biliyor. Marx, bunu, daha 1861'de kabul etmiş durumda, oysa Rodbertus ve devlet sosyalizminin ilkyaz sağanağı altında yerden mantar gibi biten sürü halindeki hayranları bütün bunları unutmuş görünüyorlar.

"Ne var ki," diye devam ediyor Marx, "o [Adam Smith], artı-değeri, kâr ve rantta büründüğü özgül biçimlerden farklı olarak, kendine özgü bir kategori olarak ayırdetmiyor. Bu, onun incelemesindeki pek çok yanılğı ve yetersizliğin kaynağı olduğu gibi, Ricardo'nun yapıtında daha da fazladır."*

Bu ifade Rodbertus'a tıpatıp uyar. Onun "rantı", yalnızca toprak rantı ile kârın bir toplamıdır. Baştanbaşa hatalı bir toprak rantı teorisi kuruyor ve kârı, aynen kendisinden öncekilerde bulunduğu gibi hiç incelemeksizin kabul ediyor.

Marx'ın artı-değeri, tersine, üretim aracı sahipleri tarafından herhangi bir eşdeğer verilmeksizin elde edilen değerler toplamının *genel biçimini* temsil eder ve bu biçim, ilk kez Marx'ın bulunduğu çok özel yasalar uyarınca birbirinden farklı, kâr ve toprak rantına *dönüşmüş* biçimlerine ayrılır. Bu yasalar üzerinde üçüncü ciltte durulacaktır. Orada, genellikle artı-değerin anlaşılmasından, onun kâra ve toprak rantına dönüşmesinin anlaşılmasına, bir başka deyişle, artı-değerin kapitalist sınıf içerisinde dağılımı konusundaki yasaların anlaşılmasına ulaşmak için pek çok ara halkaların gerekli olduğunu göreceğiz.

Ricardo, Adam Smith'ten epeyce ötelere gidiyor. Artı-değer anlayışını, Adam Smith'te tohum halinde bulunan ama uygulamaya gelince genellikle unutilan yeni bir değer teorisine dayandırmaktadır. Bu değer teorisi, daha sonraki bütün iktisat biliminin çıkış noktası halini almıştır. Metaların değerinin bunlarda nesneleşen emek niceliği ile belirlenmesinden, o, emek tarafından hammaddelere eklenen değer miktarının, emekçiler ile kapitalistler arasındaki dağılımını ve bu değerün ücretler ile kâra (yani, burada artı-değere) bölünmesini çıkartıyor. Bu iki kısmın oranları ne olursa olsun, metaların değerinin aynı kaldığını gösteriyor ve bu yasanın pek az istisnaları olduğunu kabul ediyor. Hatta o, ücretler ile (kâr biçiminde alınan) artı-değerin karşılıklı bağıntıları konusunda, çok genel deyimlerle ifade edilmekle birlikte, birkaç temel yasa koyuyor (Marx, *Das Kapital*, Buch I, Kap. XV, A)** ve toprak rantının, bazı koşullar altında oluşmayan kârın üzerindeki bir fazlalık olduğunu gösteriyor.

Bu noktaların hiçbirisinde Rodbertus, Ricardo'dan öteye geçemiyor. Rikardocu teorinin, bu okulun yıkılmasına neden olan iç çeliş-

**** K. Marx, *Theories of Surplus-Value* (Vol. IV of *Capital*), Moscow 1963, Kısım I, s. 83. —Ed.

* *ibid.*, s. 81. —Ed.

** K. Marx, *Kapital*, Birinci Cilt, Onyedinci Bölüm, Birinci Kesim, Sol Yayınları, Ankara 1986.

kilerine ya tamamen yabancı kalıyor ya da bunlar, onu ekonomik çözümler bulmaya itecek yerde, yalnızca, ütöpik taleplerde bulunmak gibi yanlış bir yola sokuyor (onun, *Zur Erkenntnis, etc.*'sı, s.130).

Ne var ki, rikardocu değer ve artı-değer teorisi, sosyalist amaçlar için kullanılmak üzere Rodbertus'un *Zur Erkenntnis*'ini beklemek zorunda değildi. Birinci cildin 609. sayfasında (*Das Kapital*, 2. baskı),* *The Source and Remedy of the National Difficulties, A Letter to Lord John Russell*, London 1821, başlıklı bir kitapçıktan alınmış şu aktarmayı buluyoruz: "Artı-ürünün ya da sermayenin sahipleri." Yalnız, "artı-ürün ya da sermaye" ifadesi nedeniyle bile olsa önemi dikkate alınması gereken ve Marx'ın unutulup gitmekten kurtardığı bu 40 sayfalık kitapçıkta aşağıdaki sözleri okuyoruz:

"... Kapitaliste düşebilecek her şeyi" (kapitalist açısından) "o ancak işçinin artı-emeğinden alabilir; çünkü işçi yaşamak zorundadır." (s.23.) Ama, işçinin *nasıl* yaşadığı ve dolayısıyla, kapitalist tarafından elkonulan artı-emeğin ne kadar olacağı çok görelî şeylerdir. "... eğer sermaye miktar olarak artarken değer olarak azalmazsa, kapitalistler, işçilerden, yaşamları için gerekli olanın ötesindeki emeğin her saatinin ürününü kopartıp alacaklar ... ve kapitalist, en sonunda, işçiye, 'artık ekmek yemeyeceksin ... çünkü pancar ve patatesle yaşamını sürdürmen olanağı var' diyebilir. Ve biz bu noktaya gelmiş bulunuyoruz!" (s.23-24.) "Eğer işçi ekmek yerine patates ile beslenecek hale getirilebilirse, emeğinden daha fazla şey kopartılabileceği tartışmasız doğrudur; yani ekmek ile beslendiği zaman, kendisi ile ailesinin geçimi için, *pazartesi ve salının emeğini alıkoymak* zorunda kalacaktır, patateste ise yalnız *pazartesinin yarısına* gereksinme duyacaktır; ve pazartesinin geriye kalan yarısı ile salının tamamı, ya devletin ya da *kapitalistin* hizmeti için *hazır bulunacaktır.*" (s.26.) "İster rant, ister para üzerinden faiz ya da ister ticaret kârı niteliğinde olsun kapitalistlere ödenen faizin, başkalarının emeğinden ödendiği kabul edilmiştir." (s.23.) Burada, tıpkı Rodbertus'ta olduğu gibi aynı "rant" düşüncesini görüyoruz, yalnız "rant" yerine "faiz" kullanılıyor.

Marx şu yorumda bulunuyor (elyazması *Zur Kritik*, s.852): "Bu pek az bilinen —'akıllara durgunluk veren ayakkabı tamircisi'"** MacCulloch kendisinden sözettirmeye başladığı sırada yayınlanan— kitapçık, Ricardo'ya kıyasla önemli bir gelişmeyi temsil eder. Artı-değeri ya da Ricardo'nun diliyle 'kârı' (çoğu kez de artı-ürünü) ya da faizi, kitapçığın yazarının da adlandırdığı gibi, doğrudan doğruya artı-emek, işçinin emek-gücünün değerini yerine koyduğu, yani işçinin, kendi ücretlerinin bir eşdeğerini üreten emek miktarının

* *ibid.*, s. 604. —*Ed.*

** 1826'da Edinburgh'da yayımlanan *Some Illustrations of Mr. M' Culloch's Principles of Political Economy* adlı kitapçığın yazarı tarafından MacCulloch'a verilen takma ad; yazarın adı; M. Mullion diye gösterilmiştir; John Wilson'un takma adı. —*Ed.*

üzerinde bedava olarak harcadığı emek olarak adlandırıyor. *Değeri emeğe* indirgemek, bir *artı-ürün* tarafından temsil edilen artı-değeri, *artı-emeğe* indirgemekten daha önemli değildi. Bu *daha önce Adam Smith tarafından ifade edilmiştir ve Ricardo'nun tahlilinde temel bir etmeni oluşturmaktadır*. Ne var ki, onlar bunun mutlak biçimi içerisinde ne böyle olduğunu söylüyorlardı, ne de bunu herhangi bir yerde saptıyorlardı.* Ayrıca, elyazmasının 859. sayfasında şunları okuyoruz: "Üstelik yazar, iktisadi kategorilerin, kendisine ulaştığı biçimiyle, tutsağıdır. Tıpkı, artı-değer ile kârın karıştırılmasının Ricardo'yu tatsız çelişkilere götürmesi gibi, bu yazar da, artı-değere, 'sermayenin faizi' adını takmakla daha iyi bir sonuca ulaşmış olmuyor. Gerçekten de, bütün artı-değeri, artı-emeğe indirgeyen ilk kişi olarak, Ricardo'yu geride bırakmaktadır. Üstelik artı-değere 'sermayenin faizi' derken, aynı zamanda, bu deyim ile, rant, para üzerinden faiz ve işletme kârı gibi özel biçimlerinden ayrı olarak, artı-emeğin genel biçimini kastettiğini vurguluyor. Ve gene de, bu özel biçimlerden birisinin adını, faizi, genel biçim için ad olarak seçiyor. Ve bu, onun iktisadi argoya düşmesine yetmiştir."**

Bu son pasaj Rodbertus'a kalıp gibi oturuyor. O da, kendisine ulaştığı biçimiyle, iktisat kategorilerinin bir tutsağıdır. O da, gene, dönüşmüş alt biçimlerinden birisinin adını, rantı, artı-değere uyguluyor, ve böylece onu iyice belirsizleştiriyor. Bu iki yanılmanın sonucu iktisadi argoya düşmesi, Ricardo'ya kıyasla ileriliğini eleştirel biçimde sürdürmemesi ve bunun yerine, onun bitmemiş teorisini daha kabuğundan bile kurtulmadan, her zaman olduğu gibi getirmekte çok geç kaldığı bir ütopya için temel olarak kullanma yanlısına düşmesidir. Kitapçık 1821'de yayınlanmıştı ve Rodbertus'un 1842 tarihli "rant"ını bütünüyle önceden sezinlemiş bulunuyordu.

Bizim kitapçık, yirmilerde, rikardocu değer ve artı-değer teorisini, proletaryanın çıkarına, kapitalist üretime karşı çıkartan ve burjuvazi ile onun kendi silahlarıyla savaşılan bütün bir yazının en uç karakolundan başka bir şey değildir. Owen'ın tüm komünizmi, ekonomik sorunlarda polemiğe giriştiği kadarıyla Ricardo'ya dayanıyordu. Ondandan başka, Marx'ın daha 1847'de Proudhon'a karşı (*Misère de la philosophie*, s. 49)** bazılarının sözünü ettiği, Edmonds, Thompson, Hodgskin, vb., vb. "ve dört sayfa daha ve benzeri" gibi daha epeyce yazar vardı. Bu yazı bolluğu arasından, ben, gelişigüzel şunları seçiyorum: William Thompson, *An Inquiry into the Principles of the Distribution of Wealth, Most Conducive to Human Happiness*, yeni bir baskı, London 1850. 1822'de yazılan bu yapıt ilk kez 1824'te yayınlandı. Burada da gene, üretici olmayan sınıflar tarafından elkonulan servet, her yerde, işçinin ürününden bir indi-

* K. Marx, *Theorien über den Mehrwerth* (Vierter Band des *Kapitals*), 3. Teil, Berlin 1962, s. 236-37. —Ed.

** *ibid.*, s. 252-53. —Ed.

*** Karl Marx, *Felsefenin Sefaleti*, Sol Yayınları, Ankara 1979, s. 73. —Ed.

rim olarak tanımlanmakta ve oldukça ağır sözcükler kullanılmaktadır. Yazar diyor ki: "Toplum denilen şeyin devamlı çabası, üretken emekçiyi, kendi emeğinin ürününün elden geldiğince küçük bir kısmı karşılığında çalıştırmak için kandırmak, aldatmak, korkutmak ve zorlamak olmuştur." (s.28.) "Emeğinin mutlak ürünü bütünüyle ona niçin verilmesin?" (s.32.) "Kapitalistler tarafından üretken emekçilerden, rant ya da kâr adı altında kopartılıp alınan bu miktar bedelin, toprağın ya da öteki nesnelere kullanımı karşılığı olduğu iddia ediliyor. ... Onun üretken güçlerinin üzerinde ve onun aracılığı ile elde edilebileceği bütün fiziki malzemeler, çıkarları ona karşıt bulunan kimselerin ellerinde bulunduğu ve bunları herhangi bir biçimde kullanması için onların rızası zorunlu bir koşul olduğuna göre, o daima, *kendi emeğinin meyvelerinin*, çabalarının karşılığı olarak ona vermeyi uygun göreceklere *kısmı* için bu kapitalistlerin merhametlerine sığınmış ya da sığınmak zorunda kalmış olmayacak mıdır?" (s.125.) "... İster kâr, ister vergi ya da hırsızlık densin, *elkonulan ürünlerin* miktarı ile orantılı olarak, vb.." (s.126.)

Bu satırları biraz da küçümseme duygusuyla yazdığımı itiraf etmem gerekir. İngiltere'de yirmilerin ve otuzların anti-kapitalist yazınının, Marx'ın *Felsefenin Sefaleti*'nde bile ona doğrudan değindiği ve örneğin 1821 tarihli kitapçıkta olduğu gibi, *Kapital*'in birinci cildinde Ravenstone'den, Hodgskin'den, vb. tekrar tekrar aktarmalar yaptığı halde, Almanya'da bütünüyle bilinmemesi olgusu üzerinde fazla durmak istemiyorum. Ne var ki, bu resmî ekonomi politikteki korkunç yozlaşmayı öylesine tanıtlıyor ki, yalnız Rodbertus'un eteğine umutsuzlukla sarılan, "gerçekten hiçbir şey öğrenmemiş" *Literatus vulgaris*'in* değil, "bilgeliği ile övünen", resmen ve törenle atanmış profesörü** bile, Marx'ı, Adam Smith ve Ricardo'da dahi bulunabilecek şeyleri Rodbertus'tan aşımakla ciddi ciddi suçlayacak kadar kendi klasik ekonomi politikasını unuttuğunu gösteriyor.

İyi ama, Marx'ın, artı-değer üzerine söylediklerinde yeni olan nedir? Rodbertus da dahil kendinden önce gelen bütün sosyalist iktisatçıların teorileri herhangi bir etki yaratmaksızın yokolup gittiği halde, nasıl oluyor da, Marx'ın artı-değer teorisi, bütün uygar ülkelerde bulutsuz gökyüzünden düşen bir yıldırım gibi bir etki yaratıyordu?

Kimya tarihi bunu açıklayan bir örnek veriyor:

Geçen yüzyılın sonuna kadar filojistik teorinin hâlâ egemen olduğunu biliyoruz. Bu teoriye göre, yanmanın aslında şundan ibaret olduğu varsayıyordu: varolduğu kabul edilen bir töz, filojiston adında mutlak yanıcı bir madde, yanan cisimden ayrılıyordu. Bazı olaylarda epeyce zorlanması gerekmekte birlikte bu teori, kimyasal olay-

* Engels, R. Meyer'i anırtıyor. —Ed.

** Engels, Alman vülger iktisatçı A. Wagner'i anırtıyor. —Ed.

ların çoğunu açıklamaya yetiyordu. Ne var ki, 1774'te Priestley'in elde ettiği bir tür hava "öylesine saf ya da filojistondan arınmıştı ki, normal hava buna göre çok karışık görünüyordu." O, buna, "filojistik olmaktan çıkarılmış hava" adını verdi. Ondan kısa bir süre sonra Scheele, İsveç'te aynı türden bir hava elde etti ve bunun atmosferde varlığını gösterdi. Ayrıca o, bu tür havanın, kendi içerisinde ya da normal hava içerisinde bir cisim yandığı zaman yokolduğunu gördü ve bu yüzden ona, "ateş-hava" adını verdi. "Bu olgulardan şu sonuca ulaştı ki, filojiston ile atmosferin öğelerinden birisinin birleşmesinden (yani, yanmadan) doğan bileşim, tüpten kaçan ateş ya da sıcaklıktan başka bir şey değildi."²

Priestley ile Scheele, ellerinin altındaki şeyin ne olduğunu bilmeksizin oksijen üretmiş oluyorlardı. Bunlar, "kendilerine ulaştığı biçimiyle" filojistik "kategorilerin tutsağı olarak kalıyorlardı". Bütün filojistik görüşleri altüst edecek ve kimyada devrim yaratacak bir öge, onların elinde kısır ve meyvesiz kalıyordu. Ama Priestley hemen bu buluşunu Paris'teki Lavoisier'ye bildirdi ve o da bu buluş aracılığı ile bütün filojistik kimyayı tahlil ederek, bu yeni havanın yeni bir kimyasal öge olduğu ve yanmanın, filojistonun yanmakta olan cisimden *ayrılmasından* değil, bu yeni ögenin o cisimle *birleşmesinden* ileri geldiği sonucuna ulaştı. Böylece, filojistik biçim içerisinde başaşağı duran bütün kimyayı ilk kez ayakları üzerine yerleştiren o oldu. Ve o, daha sonra iddia ettiği gibi, oksijeni, diğer ikisi ile aynı zamanda ve onlardan bağımsız olarak üretmiş olmamakla birlikte, onu yalnızca *ne* ürettiklerini bilmeksizin *üretmiş bulunan* ötekiler karşısında oksijenin gerçek *bulucusu*dur.

Marx'ın artı-değer teorisi konusunda kendisinden öncekiler karşısındaki durumu, Lavoisier'nin, Priestley ve Scheele karşısındaki durumu ile aynıdır. Ürünlerin değerinin şimdi bizim artı-değer diye adlandırdığımız kısmının *varlığı*, Marx'tan çok önce saptanmıştı. Ayrıca, azçok bir kesinlikle bunun neden ibaret bulunduğu, yani bu artı-değere elkoyan tarafından karşılığında hiçbir eşdeğer ödenmeyen emeğin ürününden ibaret olduğu da ortaya konmuştu. Ama, kimse daha ötesine gitmemişti. Bazıları —klasik burjuva iktisatçıları— olsa olsa, emeğin ürününün, emekçi ile üretim araçlarının sahibi arasında neye göre bölüşüldüğünü araştırmışlardı. Ötekiler —sosyalistler— ise, bu bölünmeyi adaletsiz bulmuşlar ve bu adaletsizliği ortadan kaldırmanın ütöpik yollarını araştırmışlardı. Bunların hepsi de, kendilerine devredildiği biçimiyle iktisadi kategorilerin tutsağı olarak kalmışlardı.

Marx, burada sahnede belirdi. Ve bütün kendisinden önce gelenlere tamamen karşıt bir görüşü benimsedi. Onların *çözüm* diye

² Roscoe-Schorlemmer, *Ausführliches Lehrbuch der Chemie*, Braunschweig 1877, I, s. 13 ve 18.

baktıkları şeye, o, yalnızca bir *sorun* diye baktı. O, ele almak zorunda olduğu şeyin, ne filojistik olmaktan çıkarılmış hava, ne de ateş-hava olmadığını, yalnızca oksijen olduğunu görmüştü —yani sorun, yalnızca bir ekonomik olguyu ortaya koymak ya da bu olgu ile sonsuz adalet ve gerçek ahlak arasındaki çatışmayı göstermek değil, tüm iktisadi kökünden değiştirecek olan ve kullanmasını bilen için bütün kapitalist üretimi anlamada bir anahtar sağlayan bir olguyu açıklamaktı. Çıkış noktası olarak bu olgu ile, tıpkı Lavoisier'nin oksijenden başlayarak, hazır bulduğu filojistik kimyanın kategorilerini incelemesi gibi, o da hazır bulduğu bütün iktisat kategorilerini inceledi. Artı-değerin ne olduğunu anlamak için, Marx'ın, değer ne olduğunu ortaya çıkarması gerekiyordu. Herşeyden önce rikardocu değer teorisini eleştirmesi gerekiyordu. Böylece, emeğin değer üreten özelliğini tahlil etti ve değeri üreten emeğin *ne* olduğunu, ve bunu niçin ve nasıl yaptığını ilk o saptadı. Değerin *bu* tür donmuş emekten başka bir şey olmadığını buldu ve bu, Rodbertus'un son nefesini verene kadar hiç kavramadığı bir noktaydı. Ardından Marx, metaların para ile bağıntısını inceledi ve metaların özünde bulunan değer sayesinde, metaların ve meta-değişiminin nasıl ve niçin meta ve para karşılığını yaratmak zorunda bulunduğunu sergiledi. Onun bu temele dayanan para teorisi ilk tam kapsamlı teoridir ve her yerde, zımnen kabul edilmiştir. Paranın sermayeye dönüşümünü tahlil etti ve bu dönüşümün, emek-gücünün alımına ve satımına dayandığını gösterdi. Emek-gücünü, değer-üretim özelliğini emeğin yerine koymak suretiyle, rikardocu okulun yıkılmasına yolaçan güçlüklerden birisini, yani sermaye ile emeğin karşılıklı değişimini, değer emek tarafından belirlendiği yolundaki rikardocu yasa ile uyumlu hale getirilmesi olanaksızlığını bir darbeyle çözümlenmiş oldu. Değişmeyen-sermaye ile değişen-sermaye arasındaki ayrımı ortaya koyarak, artı-değer oluşum sürecinde izlediği gerçek yolu en küçük ayrıntılarına kadar izleyebildi ve böylece onu açıklayabildi ve kendisinden önceki iktisatçıların hiçbirisinin ulaşamadığı bir şeyi başarmış oldu. Bunların sonucu, sermayenin kendi içerisinde, ne Rodbertus'un ve ne de burjuva iktisatçıların ne işe yarayacağı konusunda en küçük bir fikre sahip bulunmadıkları, ama ikinci ciltte çarpıcı biçimde yeniden tanıtıldığı, üçüncü ciltte daha da tanıtlanacağı gibi, en karmaşık iktisadi sorunların çözümüne anahtar sağlayan bir ayrımı koydu. Artı-değer tahlilini daha da öteye götürdü ve onun iki biçimini, mutlak ve nispi artı-değeri buldu. Ve bunların, kapitalist üretimin tarihsel gelişmesinde, farklı, ve her seferinde belirleyici bir rol oynadıklarını gösterdi. Bu artı-değer temeli üzerinde elimizdeki ilk rasyonel ücret teorisini geliştirdi ve ilk kez, kapitalist birikimin tarihinin anahatlarını ve tarihsel eğilimin bir serimini düzenledi.

Ya Rodbertus? Bütün bunları okuduktan sonra, —her zamanki

gibi yan tutan bir iktisatçı olarak— o, buna, "topluma bir saldırı"* gözüyle bakıyor ve artı-değerin nereden geliştiğini kendisinin daha kısa ve açık olarak koymuş olduğunu görüyor ve ensonu bütün bunların gerçekten de "sermayenin bugünkü biçimi", yani "sermaye kavramı" için, yani Bay Rodbertus'un sermaye konusundaki ütöpik düşüncesi için değil de, tarihsel olarak varolan sermaye için geçerli olduğunu ilan ediyor. Tıpkı, yaşamının sonuna kadar filojistona sıkı sıkıya bağlı kalıp oksijen ile en ufak bir bağlantı kurmayan koca Priestley gibi. Ne var ki, Priestley, oksijeni fiilen ilk üreten insan olduğu halde, Rodbertus, artı-değerinde ya da daha doğrusu "rant"ında yalnızca bilinen bir şeyi yeniden keşfetmiş oldu ve Marx, Lavoisier'den farklı olarak, artı-değerin varlığı *olgusunu* ilk kendisinin keşfettiği gibi bir iddiada bulunmaya da tenezül etmedi.

Rodbertus'un gösterdiği öteki iktisadi başarılar da aşağı yukarı aynı düzeyde. Artı-değeri işleyip bir ütopya haline getirmesi, *Felsefenin Sefaletinde* Marx tarafından farkında olmadan zaten eleştirilmiş durumdadır. Yapıtın Almanca baskısına yazdığım o önsözde söylemiş olduklarımdan başka ne denilebilir ki.** Rodbertus'un, ticari bunalımları, işçi sınıfının düşük tüketiminin sonuçları olarak açıklaması, Sismondi'de, *Nouveaux Principes de l'Economie Politique*, Kitap IV, Bölüm IV'te zaten bulunabilir.³ Ne var ki, Sismondi'nin aklındaki daima dünya pazarıydı, oysa Rodbertus'un ufku Prusya sınırlarının ötesine geçmiyor. Ücretlerin, sermayeden mi yoksa gelirden mi çıkarıldığı konusundaki spekülasyonları skolastiğin alanına girer ve *Kapital*'in bu ikinci cildinin üçüncü kısmında kesinlikle çözüme bağlanmıştır. Onun kendine ait rant teorisi, salt kendisine ait bir mal olarak kalmıştır ve Marx'ın onu eleştiren el yazması yayınlanana dek*** yerinde rahatça uyuyabilir. Son olarak, eski Prusya toprak sahiplerinin sermayenin baskısından kurtarılması için önerileri de gene bütünüyle ütöpiktir; çünkü bunlar, bu konu ile ilgili olarak ortaya çıkan biricik pratik soruna yan çizmektedir, yani: Nasıl oluyor da eski Prusyalı toprak junkerleri, yılda, diyelim 20.000 mark gelire sahip olup, hiç borca girmeksizin, yılda, diyelim 30.000 mark harcayabiliyorlar?

Rikardocu okul, aşağı yukarı 1830 yılında, artı-değer kayasına

³ "Böylece servetin az sayıda mülk sahiplerinin ellerinde toplanması, içpazarı gitgide daha fazla daraltır ve sanayi, kendisini büyük devrimlerin tehdit ettiği yerlerde" (yani, bunun hemen ardından anlatılan 1817 bunalımında) "mallarını elden çıkartmak için, dış pazarlar aramaya giderek daha çok zorlanır." *Nouveaux Principes*, 1819 basımı, I, s. 336.

* K. Rodbertus-Jagetow, *Briefe und sozialpolitische Aufsätze*, Heraus gegeben von Dr. R. Meyer, Berlin 1881, Bd. 1, s. 111. —Ed.

** Karl Marx, *Felsefenin Sefaleti*, Sol Yayınları, Ankara 1979. —Ed.

*** Burada, daha sonra, *Theorien über den Mehrwert* başlığı ile yayınlanan el yazmasına işaret ediliyor. Bkz: K. Marx, *Theorien über den Mehrwert* (Vierter Band des *Kapitals*), 2. Teil, Berlin 1959, s. 7-151. —Ed.

bindirdi. Ve bu okulun çözümleyemediği şey, onun izleyicileri vülger iktisat içinde daha da çözümlenemez birşey olarak kaldı. Bu okulun başarısızlığına yol açan, şu iki noktaydı :

1. Emek, değer ölçüsüdür. Ne var ki, canlı emek, sermaye ile değişiminde, karşılığında değişilmiş bulunduğu maddeleşmiş emekten daha düşük bir değere sahiptir. Ücretler, belirli bir nicelikteki canlı emeğin değeri, daima, bu aynı nicelikteki canlı emeğin doğurduğu ya da bu niceliğin içerisinde somutlaştığı ürünün değerinden daha azdır. Bu biçimde konulduğunda, sorun, gerçekten de çözümlenemez durumdadır. Sorun, Marx tarafından tam ve doğru biçimde formüle edilmiş, böylece de karşılığı verilmiştir. Bir değere sahip olan şey emek değildir. Değer yaratan bir faaliyet olarak, o, yerçekiminin herhangi bir özel ağırlığa, ısının herhangi bir özel sıcaklığa, elektriğin herhangi özel bir akım kuvvetine sahip olmasından daha fazla herhangi özel bir değere sahip olamaz. Meta olarak alınıp satılan şey, emek değil, emek-gücüdür. Emek-gücü, bir meta haline gelir gelmez, onun değeri, toplumsal bir ürün olarak bu meta somutlaşan emek tarafından belirlenir. Bu değer, bu metanın üretim ve yeniden-üretimi için, toplumsal olarak gerekli emeğe eşittir. Şu halde, emek-gücünün, bu biçimde tanımlanan değeri esaslı olarak alınıp satılması, hiçbir şekilde değer iktisadi yasası ile çelişmez.

2. Rikardocu değer yasasına göre, eşit nicelikteki canlı emeğe eşit ödeme yapan iki sermaye, öteki koşullar eşit olmak kaydıyla, eşit zaman dönemlerinde, eşit değerde metalar ve aynı şekilde eşit nicelikte artı-değer ya da kâr üretirler. Ama, eğer bunlar, eşit olmayan nicelikte canlı emek çalıştırırlarsa, eşit artı-değerler ya da rikardocuların dediği gibi eşit kârlar üretmezler. Oysa aslında bunun tersi olur. Gerçekte, eşit sermayeler tarafından çalıştırılan canlı emek ne kadar fazla ya da az olursa olsun, eşit zamanlarda, eşit ortalama kâr üretirler. Bu nedenle burada değer yasasında Ricardo'nun kendisinin de farkına vardığı, ama okulunun da bağdaştıramadığı bir çelişki bulunmaktadır. Rodbertus da, aynı şekilde çelişkiyi kaydetmekten başka bir şey yapmamıştır. Ama bu çelişkiyi çözmek yerine, o, bunu, ütopyasının çıkış noktalarından birisi yapmıştır. (*Zur Erkenntnis*, s.131.) Marx, bu çelişkiyi, daha *Zur Kritik*'in elyazmasında çözümlenmiştir.* *Kapital*'in planına göre bu çözüm, üçüncü ciltte verilecektir.** Bu, yayınlanana kadar aylar geçecektir. Şu halde, Rodbertus'ta, Marx'ın gizli kaynağını ve ondan üstün bir öncüyü keşfettiklerini iddia eden iktisatçılar için, şimdi, Rodbertus'un iktisadının neleri başarabileceğini gösterme fırsatı çıkmış oluyor. Eğer, bunlar, eşit ortalama bir kâr oranının, yalnızca değer

* K. Marx, *Theorien über den Mehrwert* (Vierter Band des *Kapitals*), 2. Teil, Berlin 1959. —Ed.

** Karl Marx, *Kapital*, Üçüncü Cilt, Birinci Kısım ve İkinci Kısım, Sol Yayınları, Ankara 1990, s. 31-187. —Ed.

yasasını ihlal etmeksizin değil, bu yasaya dayanarak ne şekilde gerçekleşebileceğini ve gerçekleşmesi gerektiğini gösterebilirlerse, ben bu konuyu onlarla daha da tartışmaya hazırım. Ama bu arada acele etseler iyi olur. Bu ikinci cildin parlak incelemeleri ve şimdiye değin neredeyse hiç elatılmamış alanlardaki yepyeni sonuçları, Marx'ın kapitalist bir temele dayanan toplumsal yeniden-üretim sürecinin tahlilinin sonal sonuçlarını geliştiren üçüncü cildin içeriğine yalnızca bir giriştir. Bu üçüncü cilt çıktığı zaman, Rodbertus denilen iktisatçının adı pek az anılır hale gelecektir.

Kapital'in ikinci ve üçüncü ciltleri, Marx'ın tekrar tekrar belirttiği gibi, eşine adanacaktı.

Londra, Marx'ın doğum günü.
5 Mayıs 1885.

FRIEDRICH ENGELS

[İKİNCİ BASKIYA ÖNSÖZ]*

Bu ikinci baskı, esas olarak, birincinin sadık bir kopyasıdır. Dizgi yanlışları düzeltilmiş, birkaç üslup kusuru giderilmiş, yalnızca yinelenmeleri içeren bazı kısa paragraflar çıkartılmıştır.

Hiç beklenmeyen güçlükler gösteren üçüncü cilt, elyazması olarak hemen hemen bitmek üzeredir. Eğer sağlığım elverirse, bu sonbaharda baskıya hazır hale gelecektir.

Londra, 15 Temmuz 1893.

FRIEDRICH ENGELS

Aşağıda, kolaylık sağlamak üzere, pasajların alındıkları elyazmalarını (II-VIII) gösteren kısa bir liste verilmiştir.

BİRİNCİ KISIM

s. 35-36, Elyazması II'den; s.36-47, Elyazması VII'den; s.47-51, Elyazması VI'dan; s.51-127, Elyazması V'ten; s.127-131, kitaplardan alıntılar arasında bulunan not; s.132'den [Birinci Kısımın] sonuna kadar Elyazması IV'ten; ayrıca şunlar metne katılmıştır: s.140-142, Elyazması VIII'den pasaj; s.144-155 ve 151-153, Elyazması II'den notlar.

İKİNCİ KISIM

s.164-174, Elyazması IV'ün sonudur. Buradan, bu kısmın sonuna ka-

* Başlık yayıncı tarafından konmuştur. —*Ed.*

dar, s.174-370, hepsi de Elyazması II'den.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Bölüm 18: (s.371-379), Elyazması II'den.

Bölüm 19: I ve II (s.380-411), Elyazması VIII'den; III (s.412-414), Elyazması II'den.

Bölüm 20: I (s.415-418), Elyazması II'den; yalnız son paragraf (s.418), Elyazması VIII'den.

II (s.419-421), esas olarak Elyazması II'den.

III, IV, V (s.422-446), Elyazması VIII'den.

VI, VII, VIII, IX (s.446-462), Elyazması II'den;

XIII (s.508-517), Elyazması II'den. Bölüm 21: (s.518-553), tümüyle Elyazması VIII'den.